

trollen med nedrustningens første fase ikke skulle omfatte inspektion på stedet, fordi atomvåben ikke omfattes af dette stadium. Såfremt forbud mod atomvåben blev gennemført samtidig med nedrustningens påbegyndelse, ville Sovjetunionen imidlertid være rede til at acceptere, at det permanente kontrolorgan blev oprettet allerede på dette tidspunkt. Vishinskij kunne ikke anerkende indvendingerne mod forslaget om proportional nedrustning. Selvom den forholdsmæssige styrke stadig var den samme, ville situationen være forandret, fordi ingen stat ville have tilstrækkelige styrker til at gennemføre en aggression.

Under den langvarige debat, der tillige medførte indlæg bl. a. fra indisk og canadisk side, opnåedes der enighed blandt stormagterne om en oprindelig på initiativ af Canada udarbejdet resolution (A), hvorved nedrustningskommissionen anmodes om at søge tilvejebragt en løsning under hensyntagen til alle i betragtning kommende forslag, herunder den nye sovjetrussiske plan. Resolutionen, der understreger, at nedrustning og forbud mod atombomben og andre masseødelæggelsesvåben må gennemføres under effektiv kontrol og således, at ingen stat kan have grund til at føle sin sikkerhed truet, vedtoges enstemmigt.

Endvidere besluttedes det med 58 stemmer mod 1 (Kina) til nedrustningskommissionen at henvise et indisk resolutionsforslag, der anbefaler en undersøgelse af mulighederne for tilvejebringelse af en „våbenstilstand“ i rustningerne (resolution B).

Endelig vedtoges det med 24 stemmer imod 23, medens 11 afholdt sig fra at stemme, at forelægge nedrustningskommissionen et australsk-philippinsk resolutionsforslag, der opfordrer til tilvejebringelse af en dokumentarisk fremstilling af stormagternes nuværende standpunkt i nedrustningsspørgsmålet. De skandinaviske lande stemte imod ud fra den betragtning, at en sådan fremstilling let kunne føre til en uddybning af de bestående meningsuoverensstemmelser. Samtidig besluttedes det med 55 stemmer til nedrustningskommissionen at oversende referater af de stedfundne forhandlinger om nedrustningsspørgsmålet; de skandinaviske lan-

de afholdt sig fra at stemme, idet beslutningen forekom dem overflødig (resolution C).

I plenarforsamlingens møde den 4. november godkendtes resolution A enstemmigt. Resolution B vedtoges med 57 stemmer mod 1 (Kina). Resolution C vedtoges med 56 stemmer, medens 2 afholdt sig fra at stemme. De skandinaviske lande stemte i plenarforsamlingen for alle 3 resolutioner.

3. Metoder til opretholdelse af fred og sikkerhed.

(Dagsordenens punkt 19).

Beretningen fra „Collective Measures Committee“ (jfr. beretning 5. samling, side 12—15) blev i I. udvalg kritiseret af Sovjetunionen og de øvrige øststater, der fandt, at den ikke indeholdt noget nyt, og at der ikke var brug for komiteen, der i sig selv betegnede en omgæelse af pagten, idet dens arbejde forudsatte, at plenarforsamlingen skulle træffe foranstaltninger, som kun sikkerhedsrådet er kompetent til at træffe.

Indiens delegerede erklærede i denne forbindelse, at der ikke kunne blive tale om kollektive militære foranstaltninger, før sikkerhedsrådet havde fastslået, at der foreligger aggression, og mente iøvrigt, at FN, i betragtning af, at en vis afspænding er indtrådt i verden i dag, burde koncentrere sig om mere konstruktive forholdsregler for fredens bevarelse. Indien blev heri støttet af Jugoslavien, der fremhævede spørgsmålet om økonomisk hjælp til lande, der var udsat for økonomisk pres, og iøvrigt mente, at komiteen i hovedsagen havde opfyldt sin mission.

Sveriges delegerede ønskede at understrege, at kun beslutninger vedrørende kollektive foranstaltninger truffet af sikkerhedsrådet i medfør af pagtens art. 41 og 42 kan være bindende for de enkelte medlemslande, medens beslutninger truffet af plenarforsamlingen ikke har denne virkning.

Den amerikanske delegerede fremhævede i sit indlæg betydningen af regionale pagter som led i FN's sikkerhedssystem og udtalte, at komiteen burde opretholdes med henblik på eventuelle yderligere undersøgelser.